

Femtende Møde.

Fredagen den 19de Oktober 1883 Kl. 1.

Sekretæren, Carstensen, oplæste Protokollen for forrige Møde; denne blev derefter understrevet.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for forskjellige under Indenrigsministeriet hørende Embeds- og Bestillingsmænd.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1345 fg.)

Formanden (Berg): De Herrer ville se, at jeg under hvert Nr. paa Dagsordenen har ladet anføre det Sted, hvor Lovforslaget med tilhørende Bemærkninger osv. findes. Denne Skik vil fremtidig blive fulgt, saaledes at Formanden fritages for at give disse Oplysninger. Muligvis vil det ogsaa være mere tilfredsstillende for de Herrer i Dagsordenen ogsaa i saa Henseende at have de fornødne Anvisninger.

Lovforslagetfattes under Forhandling.

Hørup: Det vil være de Herrer bekendt, at det ikke er første Gang, at denne Sag er til 1ste Behandling her i Thinget. Jeg husker for mange Aar tilbage, at, da dette Forslag og andre lignende Forslag begyndte at komme til 1ste Behandling her i Salen, kunde de jævnlig give Anledning til en livlig Meningsudveksling. I Aarenes Løb har dette imidlertid tabt sig; de jævnlige Gjentagelser har gjort, at man er bleven træet deraf, Samtalen er gaaet istaa, og i de senere Aar har den Praxis da udviklet sig, at Ministeriets Lovforslag have listet sig lydløst her igjennem Salen for saa at forsvinde hvert i sin Grav; nogle af dem have havt en Slags Familiebegravelse, andre, mere anseelige Lovforslag have havt deres Gravsted for sig selv. Det er nu ikke min Hensigt at dadle den Praxis, som det saaledes er lykkedes Ministeriet at besæfte med Hensyn til Behandlingen af sine Sager, jeg tror, at

denne Praxis i og for sig er naturlig; det forekommer mig netop at være en rimelig Form for Forhandling med dette Ministerium angaaende Reformer, at den foregaar i Taushed. Denne Behandlingsmaade anbefaler jeg jo ogsaa ved sin Lemfældighed. Jeg kan huse, at et af de første Indtryk, som min høitærede Nabo tilhøre (Monrad) fik af vore Forhandlinger, netop var den Varfomhed, hvormed vi toge paa Ministeriets Forslag. Vi sloge dem ikke ihjel strax, saaledes som Landsthinget gjør med det ærede Medlems Forslag, men vi gjemte dem forsigtig hen et Sted, hvor man var sikker paa, at de kunde ligge stille og fredelig i nogen Tid uden at komme Noget til. Men ikke blot gjemte vi dem hen, nei, hvad der særlig skulde vise den Mænsomhed, som vi ønskede at lægge for Dagen overfor det høie Ministerium, var, at Sagerne fra dette Gjemmested paa et hvilket som helst givet Tidspunkt kunde vende tilbage hertil. Jeg tror derfor, at denne Praxis fortjener Sympathi, den stemmer med vor nationale Karakter, den stemmer med det Maal af Videnskab, der er i Thinget, og med det Maal af Lidenskab, der er i vort Folk, for hvilket dette Thing er et saa tro og paalideligt Udtryk. Men jeg tror ogsaa, at denne Fremgangsmaade stemmer med Grundloven — i alt Fald maa nødvendigvis Alle vi, som mene, at det er Grundlovens Livsaande, dens inderste Væsen, at der skal være, jeg vil ikke sige et Tillidsforhold, det er et saa stort og uvant Ord, men blot et Arbejdsforhold mellem Ministeriet og Thinget, betragte den nuværende Tilstand som ganske foreløbig, som Noget, der lige saa godt kan løses i denne Uge som i næste Uge, lige saa godt idag som imorgen, og dermed stemmer det, at vi have Ministeriets Sager liggende saaledes, at de i ethvert givet Øieblik med et kort Varsel kunne løbe ud igjen. Jeg tror ikke, at vi bør afbryde denne Praxis, men jeg tror, at vi fremdeles bør holde hele dette Arbejdsstof med Dampen oppe, saaledes at vi kunne stikke i Spen, saasnart der bliver aabent Bænde. Men den Fremgangsmaade, vi saaledes have fulgt, kunde maaft udvikles til en endnu større Fuldkommenhed paa adskillige Punkter. Der er ved nærmere Overveielse en Mangel derved, som er bleven mig indlysende. Hovedfordelen ved denne Fremgangsmaade var altsaa den, at Forslagene bestandig stode paa Springet, saa at de kunde komme herind i Salen ad den ene Dør, saasnart Ministeriet gik ud af den anden, men der er den Mangel derved, at, naar de vende tilbage fra Udvalget, vende de tilbage til en 2den Behandling, og saa kommer man gjerne med en hel Række